

# Kemény István: December



**1.**

Süt a nap!

**2.**

Legalább valami nyoma lenne, hogy vagyok! – így sír.

**3.**

Elmondja, hogy ők ketten görög verseket írnak együtt hetek óta, aztán át is küld egy párat: ugyanazt a lebegős örömet érzem ki belőlük, mint amivel a saját lovagos verseimet írtam.

**4.**

Azért ha én lennék Elon Musk óvónénije, összeszedetném vele a műholdjait.

**5.**

Biciklit akar venni Jáván, ami jó terv, mert nem csak motorozik majd, hanem mozog is.

**6.**

A Gödörnél ülünk a szokott padon, azt mondja, most döbönt rá, hogy mind a két fiatalkori abszolút kedvenc könyvében, A Gyűrűk Urában meg az 1984-ben is ott van egy-egy mindent látó gonosz szem.

**7.**

Katával álmodom: nagyon öreg, a Feneketlen tónál tipegünk karonfogva, mezítláb, ott, ahol a részeg orosz katonákat ijesztette el a retiküljét forgatva, hogy azt higgyék, kézigránát van benne; a fehér kabátja van rajta, a sáros földet nézem, szégyellem, hogy még nem írtam meg az életét.

**8.**

Raadásul a beszélgetés előtt kiderül, hogy élőben fog menni, vagyis vágás nélkül valami kerek egészet kéne most itt produkálnunk egy üres előadóteremnek, de végül rendben lezajlik, olyan, amilyen, nem baj, nagy kő le.

**9.**

Túl vannak a fiai a covidon.

**10.**

A csípője gyógyult, el van felejtve, mondja, majd éles tájképeket nézünk a Marsról, és pont 8-ra le is érek tőle gyalog.

**11.**

Délután ki P.-ra, a hévnél I. vár M.-val, együtt át T.-ra autóval, felköszönteni I.b.-t, ők M.n.-vel hálisten túlestek már a fertőzésen, vacsorával várnak minket, és tudom,

hogy ma este itt náluk már csak szép és jó dolgok történhetnek, beleértve az Újpest-Puskás Akadémia meccset is.

**12.**

A neve Pinkó (=az Ördög Fia), pedig lány.

**13.**

Végül valami olyasféle döntés születik, hogy itthon fognak lakni, amíg Pinkó beszokik, hogy ne É.-nél rágjon össze mindent, hanem itt, nálunk.

**14.**

A sárvári verspályázatokat olvasom napok óta: legalább a díjakat meg fogják kapni a gyerekek, ha már idén elmaradt a tábor.

**15.**

Elsején kezdtem válaszokat írni a K.B.-féle interjúra, és még sehol a vége, nem kéne mégiscsak megőrülnöm magamtól?

**16.**

Felhívtam a születésnapján, vidám volt, pedig az a zongora jár az eszében, amin ötven éve zenélni tanulhatott volna, ha Emil bácsi el nem szállíttatja.

**17.**

A. három napja nem válaszol, R.-nak se.

**18.**

Diósi Lajossal olvasok interjút, és pár ünnepélyes pillanatra átlátom, hogy a gravitáció miatt a makroszkopikus testek – köztük mi – nem tudnak egyszerre több helyen létezni, mint az elektronok: mert minél nagyobb tömegű egy test, annál kevésbé stabil az itt-és-ott szuperpozíciója, vagyis annál inkább hajlandó a test úgy dönteni, hogy mégis inkább vagy itt van, vagy ott van; és ezért nem sehol vagyunk.

**19.**

A versek alapötlete tetszik neki, de a feministás sorral baja van az elején, hogy félrevisz, mert felbosszantja az olvasót, még őt is, pedig ő nem is úgy feminista – de azért más neki ne bántsa őket.

**20.**

Ma 17 éve írok naplót; ez a 6211. nap, az öt szökőnappal együtt.

**21.**

A koccintás után I.-vel gyalog a Kossuth téri metróig, idén már nem látjuk egymást.

**22.**

Ma megint átnéztem az eddig meglévő Pannon Tüköregymondатаimat, és hiába tudom, hogy nem kéne túlgöröcsölnöm a dolgot, a napnál is világosabb, hogy még január 14-én este is javítgatni fogom őket.

**23.**

Takarítottam a nagyszobában, és most tisztaság van, ez jó, ez jó.

**24.**

Online karácsonyi vacsora a Mamáékkal, utána offline séta a Duna-parton műkövön, és aztán V. L. megkántál minket Csíkból vezetékes telefonon: de a meghatódásunk az valódi, ahogy minden évben.

**25.**

Váci séta tóba eső kiskutyával, sok nevetéssel; és ő mondja a kocsiában a legviccesebbeket, pedig délben megláttam, hogy könnyes a szeme.

**26.**

M. a lelke a K. család karácsonyának: főz, játszik D.-val, terít és szed, és megint szalad játszani, és a végén csak azértse hagyja, hogy mézesalma-evés nélkül széledjünk szét.

**27.**

A karácsonyi TGM-interjút olvasom, azt mondja, abba hagyja: üvöltözzön, káromkodjon, okoskodjon, aki akar; és a kommentelők üvöltöznek, káromkodnak, okoskodnak, én meg járok két órát, Szent László utca, Rákospatak part, Duna-parton vissza, ennyit tettem ma hozzá a világhoz.

**28.**

Kibírtam, hogy ne nyissak rá semmi másra, amíg nem olvastam végig K. K. könyvének a kéziratát, és nem fejeztem be a B.-nak szóló levelet, amit október óta írok!

**29.**

Most már éjfél közeledik, ülök a gépnél, méghozzá valami rejtélyes okból elégedetten ezzel a nappal, pedig már három órája csak kattintgatok, előtte kijárási tilalmat sértettünk Ágival: átjöttünk négy üres falun, fél Budán meg a Margit-hídon megbüntetéslenül, még előbb Zs.-t, A. M.-t és a pulit leadtuk Gy.-en A. M.-éknál, még előbb a Gy. fölötti dombokon vizslás-pulis sétát tettünk a sötétben a szántás szélén, még előbb a kutyák egymást hergelve üvöltötték végig az utat a kocsiában, még előbb közös, vidám ebéd volt (húsleves és hurka), még előbb A. M. megfőzte a húslevest és megsütötte a hurkát, még előbb földrengés volt Horvátországban, lengtek a díszek a karácsonyfán, még előbb végre elküldtem a választ B. levelére, még előbb kinyitottam a lovagos versek fájlját, de gyorsan visszazártam, mert nem éreztem a felelőtlen, lebegő örömet, amivel két hónapja nekifogtam, még előbb felébredtem, de semmit nem vártam ettől a naptól, még előbb pedig aludtam.

**30.**

Délután R. K.-val Duna-part, vodkával koccintás az újévre, aztán M.-nal K.-hoz, fel a Látó-hegyre, egész este fújom a vizes tuskót a kandallóban, de nem ettől van jó meleg, hanem mert jó meleg van, és kész.

**31.**

Szerettem 2020-at, és tudom, hogy ő is szeretett engem.

# TARTALOM

Tudom, hogy nem tudok semmit .....	3
Tinkó Máté: Január .....	5
Seres Lili Hanna: Február – Talált mondatok (V.Á. nyomán) .....	9
Bene Zoltán: Március .....	13
Bubits Tünde: Április – Modalitások .....	17
Balogh Ádám: Május .....	21
András László: Június .....	27
Gazda Albert: Július .....	31
Varga Melinda: Augusztus – harmincegy mondat a nyárból .....	37
Csepelyi Adrienn: Szeptember – Insta-sztorik .....	41
Kukorelly Endre: Október – Harmincegy mondat.....	45
Vass Norbert: November .....	49
Kemény István: December .....	53



## A föld felé énekelünk, nehogy túl előre dőljünk

Antoine és Désiré tesz így egy klasszikus Cseh – Bereményi dalban (Antoine, Désiré és a szél, 1978). Szélfújásban közlekednek, közelednek, „mindkettő énekel és velük a dal szintén megbillen egy kissé”. A dalra támaszkodnak, ahogy a szájukon kijön, mert a dal „támasznak hasznos légáram”.

A 2020-as, vírushelyzet által befolyásolt év „egymondatai” nem a bejegyzések szintjén tematikusak – megszámláltam, arányaiban nagyon kevés a konkrétan reagáló mondat – hanem eleve azok. Mintha a szavakra, miként a dalra, támaszkodni lehetne. Jambusokba beléfogózni, szavakkal megkötözni, teremteni, őrizni.

Az irodalom élet, megint, mint mindig, kiderült. Most épp 366 igazolásunk van arra, hogy a mondat, mint a dal, megtart. Szeretettel nyújtjuk át az olvasóknak ezt az igazolást.

Antoine és Désiré egyébként ezt énekli: „tűrűpp, türűrűpp, türűrűmm.” Tá-tá, ti-tá-tá, ti-tá-tá. Egy spondeus és két bacchius.

Nagygéci Kovács József

